

Hovedspørgsmaalet, om Forslaget byder Sikkerhed for, at der kan komme en regelmæssig Finantslov til Stede, eller dersom den ikke kommer til Stede, at der saa kan komme en for Landet tilfredsstillende finantiel Ordning til Stede i Stedet for den regelmæssige Finantslov. En anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at jeg ikke ser rettere, end at naar man vil gaa ud over det Nødvendigste af det Nødvendige, nemlig at søge Bestemmelser, der kunne give en regelmæssig Finantslovs Tilstedbringelse, og gaa ind paa en videre gaaende Underjøgelse om, hvilke Tillæg og Forandringer der i Øvrigt kunne behøves i Grundloven, saa fører det ganske overordentlig langt. Jeg tror, at det vilde være mest praktisk at holde sig til det absolut Fornødne, og det er i mine Tanker det, at man, naar man ikke enes om at bruge Grundloven som den er, søger saadanne Bestemmelser træffe, der sigte til, at der i alle Tilfælde kan komme en regelmæssig Finantslov til Stede.

Forslagsstilleren (Klein): Da jeg indbragte dette Forslag, stod jeg intet Dieblit i den Formening, at det skulde kunne gjøre Regning paa en velvillig Modtagelse fra alle Sider; thi jeg veed meget vel, at naar man ikke fuldstændig holder sin Kamertone, som anslaaes af Musikdirigenterne, udsætter man sig i hvert Tilfælde for adskillig Utaf. Jeg vil endogsaa tilføie, at hvis mit Forslag var blevet mødt med nogen særdeles Unerkjendelse fra en af Siderne — det vil ikke misforstaaes, hvad jeg mener dermed — maatte det hos mig have fremkaldt Frygt for, at den Hensigt, jeg havde haft med Forslaget, var forseilet; thi det var ikke min Mening at hyde Noget, som kunde opfattes eller tages til Indtægt som et Indlæg i Striden til Fordel for en af Parterne. Mit Ønske var netop at tilvejebringe Noget, som kunde siges at være ligesom en neutral Grund, hvorpaa man kunde søge at mødes til Forhandling. Jeg gik ud fra, at for at Diemedet, en Overenskomst, kunde naaes, var det nødvendigt at vise nogen Resignation, slaa Noget af paa de Forestillinger og Tanker, der maatte være til Stede paa de forskjellige Sider. Men den, der fremtræder med saadanne Tanker og saadanne Forslag i et Dieblit, hvor Striden gaar saa hvid, som Tilfældet nu er, maa være forberedt paa ikke at finde Tak, men det Modsatte. Naar jeg ikke desto mindre føler mig ved godt Mod, ogsaa hvad denne Sag angaar, da er det, fordi jeg for det Første har saa god Fortrøstning,

som en fast Overbevisning om en Sags Godhed altid giver, og fremdeles fordi jeg har den sikre Forvisning, at der rundt omkring i Landet, maaste ogsaa i denne Sal, men i ethvert Tilfælde udenfor denne Sal, er faare Mange, som med Interesse følge denne Sag, og som i Virkeligheden stænte det Forslag, jeg er fremkommet med, deres Sympathi. Jeg har ikke nærret det sangviniske Haab, at dette Forslag skulde føre til Maalet allerede nu, jeg vil heller ikke sige, at jeg nærer nogen bestemt Forhaabning om, at Maalet skal naaes netop paa den Maade, som er angivet i Forslaget; men jeg har ganske vist den Forhaabning, at det aldrig kan staae saa at sige at lægge Spiren, hvoraf der kan udvikle sig en Forhandling om Forstaaelse for Fremtiden, at det maaste kan have sin Nytte at faste en saadan Tanke ud, at den efterhaanden kan blive grebet og tilgnet af Flere og Flere, og at man, naar der kommer lidt mere Ro i Sindene, med Kjærlighed vil tage fat paa, hvad man maaste i dette Dieblit forsmaar.

Der er, ikke saa meget i Dag som under de foregaaende Dages Debat, fremkommet Bemærkninger angaaende Nødvendigheden og Betimeligheden af overhovedet at reise Spørgsmaal om en Forandring i Grundloven, og for saa vidt der er ytret Tvivl i den Retning, er det jo en Tvivl, der ogsaa maa reises mod mit Forslag. Man har sagt: Det er en Unødvendighed, thi Grundloven, som den er, er meget god; den har været brugt længe, uden at der har vist sig at være Tvivl om dens rette Forstaaelse, og naar det i den senere Tid har vist sig, at man ikke kan komme igjennem med den, er det ikke Grundlovens Feil, men Skylden maa søges et andet Sted; det vil med andre Ord sige, at man mener, at Skylden maa ligge hos Regjeringen, som forstaaer og udfører Grundloven paa en anden Maade end den, som man anser for at være den rigtige. Hertil er imidlertid at bemærke dette, at det kan ikke nytte Noget, at man fra den ene Side siger: Grundloven er god nok, naar den vel at mærke forstaaes og udføres saaledes, som vi mene, den skal forstaaes og udføres, naar man ikke har Sikkerhed for, at den vil blive forstaaet og udført paa den Maade af alle de Parter, som have Del i dens Forstaaelse og Udførelse, og naar man ikke har noget Middel til at fremstaafe den Forstaaelse, som man anser for ubetinget rigtig. Det er jo netop, fordi det har vist sig, at der er forskjellige Meninger om, hvorledes Grundloven skal forstaaes, og at der deraf er kommet Konflikt, at det Spørgsmaal naturligt maa